

Harlequin Cosmopolit

eller

Kjærlighed uden Gramen.

Harlequin Cosmopolit

eller

Kjærlighed uden Examen

en dramatisk Spas.

Indtegten tilfølger det Thorvaldsenske Museum.

Manuscript for Studenterforeningens Medlemmer.

Vald. Petersen.

Copenhagen.
Thieles Bogtrykkerie.

1837.

Personerne.

Pantalon, Hertug i Slaraffenland.
Columbine, hans Datter.
Pierrot, hans Minister.
Polichinel, Overexaminationsraad.
Harlequin
En Officier } Columbines Friere.
En Grosserer } en dansk Jurist
To Examinationsraader.
En Padel.
Hofdamer, Niddere, Pager, Politiebetjenter, Musikanter,
Studenter, Pobel.

Handlingen foregaer i Slaraffenland.

Forste Scene.

Offentlig Plads i Slaraffenlands Hovedstad. Til den ene Side sees det hertugelige Palads.

Harlequin alene

Han kommer springende ind, snapper sin Hat af, og siger: tres humble serviteur messieurs & mes dames! Jeg veed ikke, om Nogen af Dem har den Vre at kjende mig? (smurer sig rundt) Mit Navn er ellers Harlequin, til Tjeneste, og hvad min Charakter angaaer,..... Men det er sandt, det skulde jo voere en Vaudeville, der skal opfores iasten, og altsaa maa jeg vel fortelle Dem det paa Vers. Hvor faaer jeg nu i Hast en Vise fra? (raaber ud af Coulissen) .....! Skaf mig i en Kart et Exemplar af Studenterforeningens Visebog! (til Spectatores.) Jeg maa raabe saa høit, for den Karl er dov paa Horelsen! (En Visebog bliver stukken ind til ham) Mange Tak! nu skal jeg strax opvarte med en Vise (blader i Bogen) "At Danmark er et lidet Land...." det er den gamle Historie. — "De forste Prygl...." en slem Begyndelse! — "Jeg er

en Mand, som har saa vidt omvandret" .... Den var ikke saa gal, men hillessam, den er otte Vers; det er de syv for mange — "Lauriger Horatius".... Latin har jeg forsvoert at synde af en vis Aarsdag. — "Wir sind die Koenige der Welt" .... Nei, maa jeg vaere fri for "der mächtige Geist des deutschen Nationalgefühls!" Hvilken lumpen Visebog! Ikke eet eneste No. der passer for mig! Og den skulde Man give tre Mark for? nei, det skal Pokker gjøre (kaster Bogen ud af Coulissen) Men hvor faaer jeg nu en Bise fra? — Hvad, om jeg gjorde en selv? — Og hvorfor ikke? — Nuomstunder kan jo Enhver gjøre Vers, og hvad siger ikke Figaro: "Det Vaas, man ikke gider sagt, ih, det synger Man!" Altsaa friskt Mod Monsieur Harlequin! Du har jo intet Ondt bedrevet. (Orkestret begynder) Aa bie lidt Hr. Concertmester! maa jeg først høre Deres A! (Tonen angives ham; han dreier paa Næsen, og prikker paa den, som han stemmede) A! a! a! Men er det ogsaa deres bedste A?

Concertmesteren.

Ja, mit allerbedste!

Harlequin.

Da er det saamænd daarligt nok af det bedste

at være! A! a! a! saa, nu er jeg færdig. (synger) Mit Navn er Arlechino, ja... (sysser paa Musikk'en.)

Concertmesteren.

Hvad er der nu i Beien?

Harlequin.

Teg vilde blot gjøre Dem opmærksom paa, at De glemte Optakten!

Concertmesteren.

Nei vist gjorde jeg ikke!

Harlequin.

Maa ja ja da!

(Musikk'en begynder igjen; Harlequin tier.)

Concertmesteren.

Maa, hvor bliver De af?

Harlequin.

Ih, nu glemte De jo Nedtakten.

Concertmesteren

(sægger Violinen fra sig, og siger vredt.)

See nu, hvor De faaer Accompagnement fra, for jeg spiller ikke mere.

Harlequin.

Som De vil; det er mig endogsaa ret kjært, for De kan dog ikke folge min Sangs Sylphidesflugt.

(Synger) Mit Navn... (kommer sig) Mit Navn er... Jeg troer paa Være, jeg har glemt min Syngestemme hjemme! Høvde jeg blot vidst det en halv Time før, saa kunde vi have forandret Placaten "formedest Hr. Harlequins megen Høeshed." — Ja høistørrede Publicum, saa nodes jeg til at give et Declamatorium. (Med Pathos.) Mit Navn er Arlechino, ja... og — og — Det er dog forskækkeligt, om det er saa min poetiske Aaland, saa er den blevet hjemme i Blækhuset! — — Ja, saa maa De lade Dem noie med den Underretning, at jeg hedder Harlequin, og, hvad min Charakteer angaaer, saa er den, som De nok veed, en offentlig Charakteer, en Charakteer af en bestemt Farve — eller — naar De seer rigtigt til — af alle slags Farver! Det var nu det! — Men hvordan er det med mig? Jeg burde jo ifolge min Natur være glad, og dog føler jeg mig saa loierlig, saa, saa... hvor finder jeg dog et Udtryk dersor i vort fattige Sprog! Jeg føler mig saa be — be — beengstet? — Nei det juft ikke. — behjertet? — Nei langt fra. — Be — be — funtus, der har jeg det, benauet! — benauet? — Men er det ogsaa rigtigt Slaraffenlandske? Ja vist er det! Statstidenden bruger det, altsaa har det jo Sproget. — Men,

hvoraaf er jeg da benauet? — Min Mave er bestemt ikke overlaæsset, det tor jeg hande paa, for jeg har spist til Middag i Studenterforeningen. Derimod drister jeg mig ikke til at afgjøre, om ikke Commisionstidendens Blanding, som jeg sit tillivs igaar, da jeg var henne i det nye Læsecabinet, endnu skulde stikke mig i Kroppen! — Hvad kan det dog være! hvad kan det dog være!

(Han gaaer grublende op og ned ad pladsen, indtil han i sine Grublerier render Panden imod et Huus. Han seer da op, og opdager folgende Placat.)

"Vi Pantalon, Hertug til Slaraffenland &c. &c. &c.
gjere vitterligt:

I folge Vor allerviseste Beslutning (som in parentesi burde hedde allerdummeste, naar det ikke stred imod Respecten) bliver idag, Torsdagen d. 11 Mai 1837 (her tager Harlequin sit Uhr op, og nævner neiagtig Klokkesletten) afholdt den aarlige Frierpræsentation, ved hvilken Vor elskelige Dotter Columbine, Slaraffenlands første Blomme, efter eget Forgodtbeffindende (dog alt paa nærmere Aprobation) kan vælge sig en Gemal. Thi ville de Lysthavende behage at indfinde sig paa Tid og Sted!

NB. NB. Ingen maa ryge Tobak; thi det Elæder ikke i galant Selskab, og er desuden forbudt paa

alle Generalforsamlinger. (Naar Harlequin har læst placaten, staer han et Sieblik tankesfuld, hvorpaa han udtryder:) Ha, nu føler jeg min Venuelses Grundaarsag! Det er Kjærliged, hellig Elskov, der har afficeret min physiske Natur, og bemægtiget sig hele min Tænkekrafts Vibration! — Jeg vilde gjerne tolke Dem mine Folelser i en Aria; men, uden at tale om min de-fecte Syngestemme, saa indseer De selv, at, da jeg er forlbt til op over Drene, maa Kjærliheden i det Mindste staae mig i Halsen og ergo hindre mig i at synge. Tilmed har jeg heller ingen Tid, da jeg maa hen at pynte mig. Serviteur!

(lober ud.)

Unden Scene.

Pantalon, med hertugelige Prydelsær, kommer ud af Paladset, fulgt af Pierrot, som er i sin sædvanlige Dragt, med Baand og Stjerne ic.

Pantalon

(gaaer taus og høitideligt frem, til han har naaet Prosceniet.)

Vor Ven og tro Ejener! Det er for Gud dog tungt, at Vi saa loenge skal bøde for et overilet Lovste, hvortil Vor faderlige Kjærliged har forledet Os. Da Vi tillod Vor Dotter, hvis fast overmen-neskellige Skjønhed gjør alle confus i Hovedet, ved

en aarlig Fest selv at voelge sig en Gemal, dromte Vi mindst om, at Vi, efter 30 Aars Forløb, endnu skulde sørge paa denne Fest, og at Vor Dotter i de mange Aar skulde have givet Kurven til hver den Frier, der indslandt sig. Og ikke nok med det, at hun selv ikke er blevet forsørgt; men det syier og forbandedt til Vore troe Undersætter. Thi, hvor Vi vende os, seer Vi blot gamle Tomfuer og Peber-svende, i det Ingen vil renoncere paa Haabet om at naae den store Lykke, at komme til at plukke denne uskateerlige Blomst, jeg mener min Dotter. Copulationsprotocollen har dersor næsten bare rene Blade, og jeg kan svørge paa, det er over Aar og Dag, siden jeg udstedte et Kongebrev. Jeg kan kun ikke begribe, hvorledes det gaaer til, at jeg tre Gange har maattet skaffe nye Daabsprotocoller!

Pierrot (afside.)

Ta, da kan jeg godt begribe det.

Pantalon.

Men ikke nok med det, at Egteskaberne aftage; men have Vi ikke, for at faae de fornødne Kurve til Frierne, maattet beplante hele Vort sjonne Rige med Vidier, saa, var Slaraffenland ikke Sla-

rassenland, begribe Vi paa Vor hertugelige Øre ikke,
hvorpåledes Vore troe Undersætter kunde leve.

Pierrot (lofter paa sin Troe.)

Ta, Deres Durchlauchtighed, vi leve; men vi
leve sgu ogsaa derefter.

Pantalon.

Vi troe det gjerne, Vor tro Ejener! Vi troe
det gjerne! men, leder, staer gjort Gjerning ikke
til at ændre, og jeg ved derfor intet andet Maad,
end at bide i det sure Øble.

Pierrot.

Men Ulykken er, at det er saa forbistret suurt,
og, naar Deres Durchlauchtighed ikke vilde tage mig
min Driftighed ilde op, saa vilde jeg allerunderba-
nist petitionere om, at Deres Durchlauchtighed vilde
bevise Landet den allernaadigste Maade, at bryde Deres
durchlauchtige Lofte?

Pantalon (ved.)

Wie! was! brække min Wort!

Pierrot (affibes.)

Hilledod han tydkes! nu er Fanden i Papi-
verne; (heit.) Nein Thro Durchlauchtigkeit! ich meinte

nur .... Turde jeg maaskee fremsette det Øvrige
paa Slaraffenlandske?

Pantalon.

Ta wohl! aber! .... (truer med Fingeren.)

Pierrot.

Jeg forstaer Deres Durchlauchtighed! Jeg for-
staer Dem. De tillade mig da foreløbigen at be-
mærke, at den Skik at holde sit Lofte, er for længe
siden gaaen af Mode, om den ellers nogensinde har
været i Mode; thi man løser ene derom i Arild
Hvidtsfelds Kronike eller i andre saadanne phanta-
stiske Skrifter. Men i Politikken har den stedse
været forkastet ilgesra Kong Holofernes's Tid til den
Dag i Dag. Dog, dersom Deres Durchlauchtighed
tillader det, vil jeg tage mig den underbanige Frihed,
yderligere at fremsette mine Tanker om denne Materie i
en Sang, estersom det er bekjendt, at Pulsen hertilands i
den senere Tid har faaet en hartad perisangialiter Gang.
Pantalon (mikker, sætter sig paa en Afviser, og tager sin
Tobakspibe frem, som han stopper, og tønder ved et af Con-
sellslysene.)

Pierrot.

Mel. Als die Jungfer Galathee.

"Ord et Ord, og Mand en Mand!"

Gammelt Sprichwort nævnes kan;

Men ei meer det gjelder.
Og den Sag er soleklar,
At Peer Syv her feilet har,
Naar han siger ....

Pantalon.

.... Ach Hrr Je!

Pierrot

(bukker dybt, hvergang Pantalon falder ind.)
Faldalira, faldalira, lara!

Thi pro primo, hvad er Ord?
Kun en Lyd, saavidt jeg troer,
Klang, som Helt ei binder,
Og, hvo paa Papir det har,
Trænger dumme Sjellandsfaer,
Men ei Statens ....

Pantalon.

.... Ach Hrr Je

Pierrot.

Faldalira, faldalira, lara!

Nei, hvo kan sin Politik,
Weed, det stedse var en Skit,
At Tractat kun gjelde,
Indtil Magten saae sit Snit,
Demonstreere: "Dit er Mit"
Da blev Loftet ....

Pantalon.

.... Ach Hrr Je!

Pierrot.

Faldalira, faldalira, lara!

(Naar Bisen er ude, staer Pantalon op, putter sin pipe i
Lommen, spyttet et par Gange, og siger derpaa tragift:)

Pantalon.

Som Nattens Skygger maae for Morgensol fortække!
Fortrække? — fortrække? — Hvor finder jeg nu et
Niim paa fortrække?

Pierrot.

Ih Deres Durchlauchtighed! brug riimfrie Vers,
det er meget mageligere!

Pantalon.

Ja vist er det; men nu vilde jeg just gaae,
og, dersom Du var noget bevandret i den tragiske
Literatur, saa vidste Du, at Man altid skal snakke
paa Niim, naar Man gaaer bort. — Bie lidt! —
nu har jeg det.

Som Nattens Skygger maae for Morgensol fortække,
Saa ved din Sang min Divil maa flux Geværet
fortække.

Dog ak! heut' Abend jeg endnu det holde maa,
I hvad Malheur mit Land derved skal overgaae.

(Trompetstød fra Borgen.)

Ha! til forhadte Fest Trompetens Stod mig falder!
 Ha! Skrald kun Skrald i Skrald, du sidste Gang skal
 skralde!
 (gaaer pathetisk bort.)

Pierrot seer meget hoitideligt ud over Tilstuerne, og har
 ret ifinde at sige noget Smukt. Men, efter forgjeves at have
 speculeret et Par Secunder, tager han sig en Pruis, myser, og
 folger sin Herre.

Tredie Scene.

En anden Plads udenfor Paladset, indrettet for Fest-
 ligheden. Forrest ved den ene Side staar 2 forgyldte Lor-
 nestole.

Under en Marsch kommer et Optog ud fra Paladset
 i følgende Orden: 1) 2 Politiebetjente, 2) en Trop Musi-
 canter, 3) en Mand behengt med Kurve, 4) 3 Pager, af
 hvilke den Midterste bærer en Silkepude med Forlovelses-
 ringen, 5) Pantalon og Columbine, 6) Pierrot med Ba-
 dens Lexicon under Armen, 7) Hofsamer og Hofsavali-
 rer ic.

Fra den anden Side indstrommer en utallig Mengde
 af Sloraffenlands Indvaanere, Smaa og Store, Politie-
 betjentene ordne dem, og fremtrække Frierne, hvoriblandt
 Harlequin, som nu er blevet pyntet.

Pantalon og Columbine nedlade sig paa de for dem
 bestemte Seader, Pierrot med Lexiconnet stiller sig ved Pan-
 talon, Pagen med Forlovelsesringen ved Columbine blandt
 hendes Hofsamer, de 2 andre Pager og Manden med Kur-
 vene i Baggrunden ic. Maar alt er i Orden, synges fol-
 gende Velkomst sang.

Mel. Vi binde Dig din Domfrukrands.
 Saa mangen Blomme trændt os groer,
 Roser og blaae Violer!

Men over sjønnest Blomsterflor
 Dog Columbine straaler!
 Jublen toner Skjonheds Pruis:
 Vivat Columbine!
 Columbine vivat!

See, paa vor nationale Fest,
 Din Skjonheds Triumphering,
 Alt Strommer hid fra Øst og Vest
 Til Kjærligheds Tournering.
 Jublen toner Skjonheds Pruis:
 Vivat Columbine!
 Columbine vivat!

Men ak, din Skjonheds Landse snart
 Nedstrekker djervest Ridder;
 Hans Hjerte synker i en Fart,
 Og i hans Burer glider.
 Dog han jubler Skjonheds Pruis:
 Vivat Columbine!
 Columbine vivat!

Huldselig stig fra Hoiheds Slot,
 Og Maade sjenk den Arme!
 Din Skjonheds Sol ei hærgé blot;
 Lad den og mildt opvarme!
 Jublen toner Skjonheds Pruis:
 Vivat Columbine!
 Columbine vivat!

Pierrot
 (troeder frem, og opleser følgende Ceremoniet.)
 Da Intet kan bestaae uden Orden, have Vi

Pantelon, Hertug til Slaraffenland &c. &c. &c. i Vor Wiisdom besluttet, at der ogsaa ved denne store Folkefest skal herske den fornodne Orden. Vi have derfor ladet affatte følgende Ceremoniel, som egentlig skulde have været indført i Slaraffenlands Adressavis, dersom ikke Inseratsgehyrene vare saa dyre. Selve Hoitideligheden inddeltes efter grammaticaliske Regler i den forbiganne, den nærværende og den tilkommende Tid.

Litr. A. Den forbiganne Tid: en Cantate affynges, hvilket alt er skeet.

Litr. B. Den nærværende Tid. Ceremoniellet opfæses, hvilket hermed skeer til alle Vedkombedes behagelige Underretning.

Litr. C. Den tilkommende Tid.

No. 1. Enhver Frier træder frem i den Orden, i hvilken han af respective Politiebetjente er opstillet, og fremlægger sine Attestor for Overceremonienmesteren. Uden gode og paalidelige Anbefalinger nytter det ikke, at Nogen melber sig. Naar Attesterne ere undersøgte, tilstedes det ham, at fremføre sit Andragende, og antages han, at have givet sin ridderlige Parole paa, at forholde sig rolig,

i hvad end Skæbnen og hendes hertugelige Maade maatte tildele ham.

No. 2. Naar dette er skeet, ville Vi af behydrelig Gunst selv adspørge Vor Dotter om hendes Mening, og have Vi dertil valgt det latinske Sprog, deels for at kunne forstaes af de mange udenlandske Prindser, der upaatvivleligen have indfundet sig, deels for i vor reale Tid at holde paa denne ørverdige Antiquitet, saa længe Vi kan.

No. 3. Vi vilde endnu have tilføjet adskillige Artikler, men Vi have betenkts Os, og slutte med, at Vi haabe, at En som Alle, og Alle som En, ville bære sig ad, saa at Man kan see, det er honeste Folks Born, for ellers skal de skee en Ulykke! Pierrot bukker for Pantalon og Columbine, og siller sig paa sin forrige Plads. Trompested.

Første Frier
træder frem og foreviser sine Attestor &c. efter Ceremoniellet.

Mel. Ich bin der Arzt, ich bin der Mann.

Om Lauren henges nok saa høit,

Dog Helten faaer den sat,

Og Herkules, som flog saa droit,

Blev flur blandt Guder sat.

Jeg da om mig ei siger meer,

End at jeg er en Officier.

Ja, saadan Allerhelveds Karl er jeg!

Ja, saadan Karl er jeg!

Pierrot,
som under Sangen har kastet op i Badens Lexicon, hvidster til
Pantalon.
miles, militis, efter den 3die!

Pantalon
reiser sig med sin Datter, og synger til hende:
Filia mea dilectissima!
Vis habere militem?

Columbine
(kaster sig i sin Faders Arme.)

Pantalon.

Fat Mod Hære Dotter! og siig Din Mening
frit; Du har jo desværre Vort Lofte, at Vi paa in-
gen Maade vil twinge Dig!

Pierrot.

Nei det være langt fra! Men jeg maa dog sige
Dem, at De ikke handler klogt, dersom De afslaaer
et saadant Partie. Rigtignok er han kun Second-
lieutenant uden Anciennetet, indtil han faaer bestaaet
i sin Examens. Men hvad vil det sige! — Med de
600 Rd. har det gode Udveje; og De lever nok den
Dag, at han faaer Anciennetet, og kommer paa yngst
Secondlieutenantsgage, og hvad Nod har De saa?
Det er jo godt, at have Noget ivente, og det har
en Officier altid. Naa, slae til Froken! Ikke sandt,

Uniformen kleder ham godt? Huff, De bliver strax
Frue; det er heller ikke at foragte.

Columbine.

Nolo! nolo! care pater nolo!
Quia jam sum sana.

Pierrot.

Det var noget net! Da gad jeg nok vide, hvad
Deres Naade kan have imod denne ødle Ungling.

Columbine.

Milites in castris,
Nunquam sub tectis,
Semper fegerantes
Nunquam amantes!

Chor.

Fallerallaralla pif! paf! puf! ::;
Semper fegerantes
Nunquam amantes!

Under Choret dandse Pagerne hen med en Kurv til Frieren,
der modtager den med Harme og trækker sig tilbage.

Anden Friar

efterat have forevist sine Altester.
Knap fil jeg et Visobrev
Om Froknens Frierefest,
For jeg en Prima-Verel førev,
Som frygter ei Protest.
Mit Hjerte har jeg Dem spedeert,
Og venter Deres remitteert,
Da skal det i min store Hovedbog,
Det første Folio faae!

Pierrot (som for.)

Mercator, mercatoris, ogsaa efter den 3die.

Pantalon.

Filia mea dilectissima!
Vis habere mercatorem?

Columbine.

Nolo!....

Pierrot.

Er det nu galt igjen! Betenk dog, hvad De gjor Frøken! Saadan et Tilbud faaer de ikke hver Dag. Det er en Mand saa rig som Assistencehuset; det er den anden Hr. Goldkalb, NB. ikke ham i Comedien, men den virkelige Hr. Goldkalb, Namensvætteren aus Frankfurt! Han estimerer Penge ikke mere end som saa! (spytter) Det er en Karl, der giver Dem hele Holms Boutique til Geburtsdagspresent og Glassings ovenkjøbet, om De vil have det. Naa, hvad, det træk! ikke sandt? — Ja det vidste jeg nok!

Columbine.

Nolo! nolo! pater care! nolo!
Quia jam sum sana!

Pierrot.

Ih Gud bevares! skal han ogsaa have et Nolo!
Men betenk Dem dog Frøken! De skulde dog vel aldrig?.... (prisker paa Panden.)

Columbine.

Mercatores in tabernis
Nunquam sub tectis.
Semper schackerantes
Nunquam amantes.

Chor.

Falleralleralla Schnupftabak! :;
Semper schackerantes,
Nunquam amantes.

Pagerne dansede hen med en Kurv, han træder tilbage.

Tredie Frier.

Med Charakteer: ei ubeqvem
Man stor dog blive kan;
Thi Rigdomsdoren staaer paa Klem
For klog Forvaltermand.
Ja, er han sun, let er den Spas,
At han og Herre skifte Plads.
Og slig en sun Jurist De seer i mig,
Slig sun Jurist er jeg!

Pierrot (som for.)

Auriga, aurigæ, masc. efter den 1ste.

Pantalon.

Filia mea dilectissima!
Vis habere aurigam?

Columbine.

Nolo! nolo! pater care! nolo!
Quia jam sum sana.

Pierrot.

Ta, det kan jeg da sandt at sige heller ikke for-
tænke Dem i. Men, ifølge Ceremoniellet, maa jeg
dog ubbede mig deres Grunde.

Columbine.

Aurigæ sunt in stabulis
Nunquam sub tectis
Semper kutscherantes
Nunquam amantes.

Chor.

Falleralleralla! hyp! hyp! hyp! :::
Semper kutscherantes
Nunquam amantes.

En Brændekurv forceres ham; han gaaer grædende bort.

Harlequin (laver sig til at synde.)

Pierrot.

Holdt min Herre! Forst maa jeg see Deres
Attester.

Harlequin.

Attester?

Pierrot.

Ta, Attester, Papirer, Documenter! Maa, frem
med dem!

Harlequin.

Teg har ingen.

Pierrot.

Ta, saa kan De gaae igjen, hvor De kom fra.

Harlequin.

Hvad for noget?

Pierrot.

Ta justement! Og, hvis min Herre ikke har
læst Placaten, saa skal jeg have den Acre at sige
ham, at, for at blive respekteret som Frier, er det
nødvendigt, at bevise sin Capacitet til Aegteskab, hvil-
ket skeer ved at fremlægge de respective Attester saa-
som: Dobeseddel, Confirmationsseddel, Kokoppeseddel,
Kæmmereddel, Tillysnsingseddel eller Kongebrev, For-
loverseddel, Seddel for at have betalt vedkommende
Præster og Kirkebetjente, Seddel for at have sat i
Enkekassen, Seddel for at have betalt latinse Skole,
Seddel for at have betænkt Sangverket i True
Taarn, Seddel.....

Harlequin

(springer til, og holder ham for Munden.)

Hold dog op engang! jeg har dem alle sammen.

Pierrot.

Saa kom med dem, for vi har ingen Tid at
spilde.

Harlequin (trækker Pierrot til side.)

Hør Deres Excellence! jeg kan see paa Dem, at
De er en Under af den romantiske Literatur!

Pierrot.

Ta det forstaaer sig! Holder jeg ikke baade Folke-
bladet og Adresseavisen!

Harlequin.

Nu, saa veed De ogsaa, at man altid først søger,
ubekjendt at udforske sin Elskedes Hjerte. (Sværmerist.)
O, det er saa godt, at være elsket for sin egen Skyld!
Og, kan det ikke lykkes mig, at vinde min Elskedes
Hjerte, da skal min ophøiede Stand aldrig vorde be-
kjendt. Nei, da vil jeg flytte ud paa Christians-
havn eller et andet øde Sted, og der hensukke mit
Liv ved Tanken om, at Skæbnen visste mig en Blomst,
som den nægtede mig at plukke!!

Pierrot (smyder sin Næse.)

Gud, hvor det er romantisk! Trost Dem min
Herre! De skal komme til at plukke den! De skal
komme til at plukke den! Siig mig nu bare, hvad
De vil hedde, og saa ifør med Sangen.

Harlequin.

Jeg kalder mig Harlequin eller i det latinske
Tungemaal Harlequinus.

Pierrot.

Harlequinus! det var et nydelsigt Navn! Naa,
ifør med Sangen!

Harlequin.

Ei Guld, ei Nang, mig Skæbnen gav,
En Brir mit Sverd kun blev;
Men Glæden blev min Vandringssvar,
Lidt Bid mig passet Frev.
Mon ei en Pige kan faae Hør,
En Svend, som altid lyftig er?
Og slig en lyftig Svend De seer i mig!
Slig lyftig Svend er jeg!

Pierrot hvidstør:

Harlequinus, Harlequini efter den 2den.

Pantalon.

Filia mea dilectissima!
Vis habere Harlequinum?

Columbine,

(der under Harlequins Sang har fastet Sloret til side, og set
smægtende paa ham, falder strax ind.)

Volo! volo! care pater! volo!

Quia jam sum sana.

Pierrot.

Naa, det var da endelig engang formuftigt talt,
og nu Pokker i Bold med alle alvorlige Folder! De
unge Folk leve!

(Trompetstød og Jubelraab.)

Pantalon (saar Pierrot paa Skulderen.)

Du glenmer Respecten!

Pierrot.

Om Forladelse Deres Durchlauchtighed, om Forladelse! Naturen gaaer stundom over Optugtelsen (til Pobelen) stille! (til Columbine) Deres Maade tilgive Glædens uvilkaarlige Udbrud! Tør jeg nu efter Ordene underdanigst udbede mig Underretning om, hvil det har behaget Dem at foretrække Hr. v. Harlequin fremfor alle de andre vakre Ynglinge.

Columbine.

Harlequini sunt amabiles,
Et sub tectis delectabiles,
Nunquam læserantes,
Semper amantes!

Chor.

Fallerallaralla auf! auf! auf! :::
Nunquam læserantes!
Semper amantes!

Pierrot (til Harlequin.)

Hoibaarne Herre! De har nu nydt den Triumph, at blive elset for Deres egen Skyld. Kast nu Anonymitetens Kappe, og straal som Deres eget rette Seg! Det er med andre Ord: maa jeg nu udbede mig Deres Uttestet!

Harlequin.

Hvilke mener Deres Erellence?

Pierrot.

Pro primo, deres Dobesedde, at vi kunne lære deres Herkomst at kende!

Harlequin.

Da skal den ikke sige Dem stort, for jeg er et Hittebarn!

Pierrot (smager paa det.)

Ja saa! — Vilde gunstige Herre da ikke vise mig Deres Borgerbrev!

Harlequin.

Mit Borgerbrev? Det vilde blive noget tyngt at slæbe paa for saa let en Person som jeg. De maa nemlig vide, at jeg er en Cosmopolit!

Pierrot.

Cosmopolit? — Hvad er det for en Karl?

Harlequin.

Det er En, som har allestedts hjemme!

Pierrot.

Og hvad er vel denne Hr. Allestedshjemmes Forretninger?

Harlequin.

At fornoie sig!

Pierrot.

Ja det er meget godt. Men, dersom gode Herre kan sin Catechismus, saa maa han vide, at Mennesket ei alene er skabt for at fornoie sig, men ogsaa for at gjøre noget Nyttigt, noget Neelt, noget — De forstaer mig nok.....

Harlequin.

Guldkommen ædle Mand. Og, dersom jeg hidtil intet Neelt, intet Nyttigt har foretaget mig, er det, fordi jeg ikke har funnet blive enig med mig selv om, hvad der var det Neeleste. Ja, mangen Nat har fundet mig sovende over denne Materie, og dog er jeg ikke kommen paa det Nene med det. Imidlertid har jeg i disse Dage gjort et Forsøg derpaa. (Trækker Pierrot til Side.) Jeg er under uns egentlig kommen her til Staden, for at etablere mig som anonym Regjeringsraad.

Pierrot (trykker hans Haand.)

Nok ædle Yngling! jeg beundrer Deres Forstand, og agter Deres Hjerte! (Til Pantalon) Jeg har nu examineret ham, og fundet, at han saavel

er af respectabel Byrd, som at han har et ganske godt lille Embede. Han er Cosmopolit, en Karl, der efter hans eget Udsagn har allesteds hjemme. — Hvad siger Deres Durchlauchtighed dertil?

Pantalon.

Javist er det en betydelig Post! — Men har Du spurgt ham om, hvormange Examiner han har?

Pierrot.

Mei hillessam, det har jeg glemt! (til Harlequin) Hans Durchlauchtighed er saare tilfredsstillet med de Oplysninger, De alt har givet, og der staer nu blot tilbage, at De siger os, hvad Examen De har?

Harlequin.

Examen? Hvad er det for Noget?

Pierrot

(med et medlidende Smil til Publicum.)

Han er saa dum, at han ikke veed, hvad en Examen er! (til Harlequin) Hvad Examen er for Noget? — Ih du min Gud og Fader! det er jo noget af det allervigtigste her i Livet! — Det er jo det, hvorved Mennesket sjelnes fra Dyrene! Om det saa er en Urtekremmer, saa maa han jo have sin Examen. See Dem eengang om! Alle, som De

her seer, om det saa er Damerne, ja saagar Prin-
cessen, saa har de deres Examen; ja, nogle af os,
har saagar 2-3 Stykker. Og De har slet ingen;
ny, skamme Dem!

Folkehoben begynder at smaaumle: han har ingen Examen!
han har ingen Examen! Gadedrenge pge Singre ad ham,
og raabe: æ! æ! æ! Hr. Examenlos! Stoien tilstager, Co-
lumbine besvimer.

Pantalon (riser sig.)

Ha, hvad hører jeg? Ved min Unaade, stille!
(politiebetjentene drive Pobelon tilbage.) Er det mine troe
fromme Slaraffenlændere? — Skammer I Eder ikke!
I hører jer jo ad, som I vilde bringe ham et
Hoch! — Og det paa en Tid, hvor denne blegnede
Nose ligger som Stormen knækket af Lilien — som
Lilien knækket af Stormen vilde jeg sige — (til Harlequin.)
Og du Frekke, som uden Examen vover at anholde
om en Hertugdatter!

Harlequin.

Modereet Dem Hr. Hertug! Savist har jeg
ingen Examen; men hvorfor har jeg ingen Examen?
Fordi jeg endnu ikke har fundet den, der var vær-
dig at examinere mig!

Pantalon.

Du taler dristigt!

Harlequin.

Som en Harlequin.

Pantalon.

Nu, vi skal see, hvad al din Dristighed formaer.
Bee dig! bee dig! om Du i Proven ei bestaaer.
Du faaer et heelt Qvarter, til dig at forberede,
Og da min Ven Du skal i streng Examen sæde!
Følg med min Dotter!

Columbine.

.... Ak, først lad mig Afsked tage
Med Arlechino og med mine glade Dage.

Pantalon.

Bel, det tillades Dig; men gjor det i en Fart;
Vi har ei Stunder nu; thi vi skal spise snart.

(Gaaer med sit Folge.)

Fjerde Scene.

Columbine, Harlequin, Pierrot.

Pierrot.

Horte Frøkenen, hvad Deres Herr Fader sagde,
at De skulde skynde Dem, og det var meget for-

nufstigt sagt, for lang Affked tjener kun til at skaffe
rode Nine og vaade Corklæder. En lang Affkeds-
tale er heller ikke saa let at hitte paa, som Man
bilder sig ind, især naar den skal være paa Vers,
som vi jo nu har begyndt paa. Vil De derfor folge
mit Raad, skal De lade Dem noie med et Par kraft-
fulde Linier, f. Ex. ....

Columbine.

Tie kun stille! jeg skal nok selv hitte paa det....
Min Harlequin for sidste, sidste .... (til Pierrot) Kan
man ikke gaae høiere?

Pierrot.

Jo man kan Froken; Superlativ forhøies ved
at sætte aller foran.

Columbine.

Du har Net, nu kan jeg huske det fra Ba-
dens Grammatik, som jeg læste, da jeg gik i Dottre-
skolen.

Min Harlequin, for allersidste Gang, adios!

Harlequin.

Nei, ei for sidste Gang! Farvel du sode Tos!

(De kastet sig i hinandens Arme; derpaa rives Columbine sig los,
og styrter ud, fulgt af Pierrot, der terrorer sine Zinc. Harle-
quin staace med udbrædede Arme, og stirrer efter hende, indtil han
forsyres af to Politiebetjente, der piske ham paa Skulderen,
og betyder ham, at følge med dem.

Femte Scene.

Examinationsværelset, med et Uhr.

Harlequin, siden Polichinel.

Harlequin

(Oliver fulgt ind af Betjentene, som derpaa gaae.)

Saa skal jeg da paa mine gamle Dage til at
tage Examens! Hvordan vil dog det spønde af! Jeg
har endelig et heelt Øvarteer til at forberede mig
i; men hvad vil det forslaae (seer paa Uhrer). For en
Ulykke! der er alt gaaet fem Minutter! Jeg kan jo
ikke engang faae Tid til at antage og forsomme en
Manuducteur. Kunde jeg bare slippe bort, saa løb
jeg sporenstregen hen til en Realskole; den kunde kan-
ske gjøre mig færdig i en Fart. Allenheds kunde
jeg dog faae et Par Examensbuxer paa (seer igjen paa
Uhrer). Hillesdod! nu er der igjen gaaet et Par Mi-
nutter! (til publicum.) Er der Ingen, som for gode
Ord og Penge vil overlade mig en Examens, lige-
gødt hvilken? — Er der ingen af de Herrer, som
have den store Philologicum, der vil overlade mig
den lille? — Jo, see, om de gjør! — Nei det er
et sandt Ord: i Nød skal man kjende Venner. (seer
igjen paa Uhrer.) Nu mangler den kun fem Minut-

ter! Au! au! (holder sig paa Maven.) Jeg merker, jeg begynder at faae Examensfeberen. — Men er der da intet Middel til at slippe herfra? Kan man ikke practisere sig bort?

Mel. Was fang' ich armer Teufel an.
Hvad skal jeg Stakkel gribe til!
Hvorhen skal jeg mig vend'e!
Min hele Lykke staer paa Spil,
Hvordan vil det dog ende!
Min puls, min Mave, hver Aspect.
Mig spaær kun, at jeg gaaer reject.
O jerum, jerum, jerum!
O quæ mutatio rerum!

(Under Sangen er Polichinel kommen ind. Over sin foedvanslige Drag bærer han en Doctorkappe, og har en stor Alongeperueque paa Hovedet, samt Briller paa Nesen. Naar Harlequin efter Sangen staer og henger med Hovedet, træder han hen, staer ham paa Skulderen, og falder ind med følgende Vers.)

Ja Ven, det skulde han tenkt for,
Nu er det Skam for silde.
Hvo ei vil læse som sig bor;
Men Tid med Fjas kun spilde,
Kan vide som en afgjort Sag,
At han paa sin Examensdag
Maa synge: jerum, jerum!
O quæ mutatio rerum!

Harlequin (modfalden.)

Ak ja Herr Magister!

Polichinel.

Jeg figer det ikke, for at betage ham Modet, men kun for at lade ham vide, at han har baaret sig dumt ad.

Harlequin.

Ak ja, Herr Licentiat!

Polichinel.

Han skulde have brugt sine Skoleaar bedre, og indprentet sig Fundamenterne, saa havde han vidst noget.

Harlequin (mere og mere modfalden.)

Ak ja Herr Doctor.

Polichinel (varmere, gesticulerer heftigt.)

Det veed jeg, at, da jeg Knap kunde knappe mine egne Buxer, da kunde jeg staar paa eet Been, og declinere baade ala og alauda!

Harlequin.

Ak ja, Herr Professor!

Polichinel.

Men han har aldrig bestilt noget. Derfor har han altid været Fur i Skolen; derfor kan han ingen Ting, og derfor vil han have den Tort, at han idag gaaer reject.

(3*)

Harlequin

(brister i Graad, og synker paa Kneee.)

Ah ja, Herr Rector Magnificus!

Polichinel (lostter ham op.)

Fat Mod min Son! din Anger har forsonet
din Brode, og, dersom din Angest ikke havde for-
blindet dine Nine, havde din Examinerator ikke været
dig saa fremmed. (Han slaaer Kappen tilude.)

Harlequin (springer op.)

Hvad, Polichinel!

Polichinel.

Ham selv.

Harlequin.

Og Du skal examinere mig?

Polichinel.

Teg, og ingen anden. Ved Du da ikke, at
jeg alt over Aar og Dag har været ansat som Over-
examinationsraad i alle Hertugen af Slavaffenlands
Riger og Lande?

Harlequin

(springer ham om Hassen, og kysser ham.)

Polichinel.

Au, au! hvæl mig dog ikke, saa kan jeg jo ikke
examinere Dig!

Harlequin.

Ta Du har Net, men jeg er saa fornøjet, at
jeg er færdig at springe ud af mig selv af Glæde.

Polichinel.

Gør for Guds Skyld ikke det, saa kan Du
jo ikke svare mig.

Harlequin.

Nei vær kun rolig; men Luft maa jeg have,
ellers creperer jeg. (springer om i Stuen.)

Polichinel.

Stille, Øvarteret er forbi, der har vi Assesso-
erne. Bør Dig nu fornuftigt ad, og pas vel paa
mine Spørgsmaal, at jeg ikke skal have Skam af
Dig!

Harlequin.

Ei Bagatelle!

Sjette Scene.

De Forrige, Pantalon, Pierrot, 2 Assessorer, en Pedel,
samt en Flok Studenter, der lidt efter lidt indfinde sig, og
synde Skranken.

Pantalon

(trækker Polichinel til Side.)

Herr Overexaminationsraad! har De følt ham
brav paa Tænderne?

Polichinel.

Sa, jeg har foreløbigen anstillet en Præliminæreramen med ham, og til min store Forundring fundet ham særdeles fast i Fundamenterne. Han er især en stor Philolog, og vilde absolut examineres paa Græsk; men det afslog jeg ham af en vis Aarsag, især da jeg vidste, at Deres Durchlauchtighed vilde becere Examen med Deres høie Nærværelse.

Pantalon.

Det maatte da vel være Nygræsk?

Polichinel.

Nei Deres Durchlauchtighed, det var saa gammelt Græsk, at der var gaaen Mol i det, hør engang: ὡς ἄρα πονήσας ἀπέβη.

Pantalon.

Nok, nok, jeg kan strax høre, at det er Græsk fra Noahs Tid. Jeg havde saa godt ikke troet, han havde været saa lerd. I midlertid befale Vi Eder at benytte Eder af det slaraffenlandske Sprog, og for Examinationen at velge saadanne Gjenstande, der kunne have almeen Interesse, at vi, som Peer Syv figer, kunne forene det Nyttige med det Behagelige, eller som det hedder paa Latin . . . .

Polichinel.

Mihi est propositum!

Pantalon.

Ganske rigtigt! Nu veed I vor Mening.

(sætter sig.)

Pierrot

(trækker Polichinel til side.)

Jeg skal hilse saa flittigt fra Trokenen, og bede Herr Overexaminationsraaden om, ikke at være for nem ved hendes Kjæreste. Herregud! det er kun et ungt Menneske; han er snart forbloffet! Giv ham et Par lette Spørgsmaal. De skal sgu ikke komme til at fortryde det.

Polichinel.

Det gjør mig meget ondt, at jeg ikke kan tjene Deres Excellence heri; men jeg har af hans Durchlauchtighed selv faaet Befaling at betjene mig af den alleršarpeste Examen.

Pierrot (affides.)

Jeg mørker nok, jeg maa bruge vægtigere Grunde. (Hoi.) Betenk dog Hr. Overexaminationsraad, at, naar han gaaer reject, komme vi til at begynde hvor vi slap, og det kan hverken De eller jeg, som har

vorne Dottre, være tjent med; tilmed skal De heller ikke gjøre det for Intet.

(Gutter ham en Pung i Haanden.)

P o l i c h i n e l

(Stikker Pungen til sig, og trykker Pierrot i Haanden.)

Det er, som jeg altid har sagt, Deres Excellence er en ødel Mand, som ikke kan forlange andet, end hvad der stemmer med Gre og Pligt. Ja, Landets Bel gaaer for vort eget. Berolige kun Frolenen, alt skal gaae efter Ønske.

P i e r r o t

(Sætter sig ved Pantalon paa en simpelere Stol.)

P o l i c h i n e l (til Assessorerne.)

Dersom de Herrer Gensorer ville behage at indtage deres Sæde, saa ville vi begynde. (Assessorerne sætte sig. Polichinel sætter sig for Bordenden, og holder følgende Tale.) Ihr Herren! Paa min lange Examintorbane har jeg endnu ikke truffet et Tilfælde, der kan sammenlignes med det, som møder mig idag. Et reent Naturmenneske, saa naturligt som — hvor finder jeg et Erexempel! — som — en Nybygger i v. Diemens Land, fremtraaeder her med en Masse af Kundskaber i alle Videnskabsfag, der maa sætte Kjenderen i Forundring. Ja, dersom det passede

med vor oplyste Old, kunde Man fristes til at troe, at han havde fundet de Wises Steen eller Kong Salomonse Ring. De indseer altsaa lettelig, at en Examination, der gik tilbunds i en enkelt Materie, vilde her voere paa et saare urigtigt Sted, ligesom den aldeles ikke vilde passe for en cosmopolitisk Examen. Derimod vil jeg give ham nogle Kraftspørgsmaal i de forskellige Videnskabsgrene, og af hans Svar ville de Herrer Gensorer ved deres Falkeblik let opdage hans Kundskabers Grundighed.

(sætter sig, og giver Harlequin Tegn til at gjore det samme.)

Da Grækenland i den senere Tid har vakt saa megen Opmerksomhed, ville vi begynde med Historien. Hvor regjerede Menelaus?

H a r l e q u i n (sagte.)

Hvad Fanden skal jeg nu svare? (Hoit.) I Holland! (Studenterne huise.)

P o l i c h i n e l .

Hm! hm! nei der var det dog juist ikke! — Husk Dem om, hvor var det, at den troianske Krig blev ført?

H a r l e q u i n .

I Nordamerica!

Polichinel.

Ja, vistnok er der ført mange Krigs, især for den oldenborgske Stamme kom paa Thronen; men, for at komme tilbage til Menelaus igjen, saa re- gjerede han i Græk ....

Harlequin.

I Grækenland!

Polichinel.

Ganske rigtigt, i Grækenland! Kan De erin- dre noget om hans Kone, den skjonne Helena?

Harlequin.

Ja hvem kender ikke Helena, der formedelst sin Dyd og Delighed blev bortfort af Paris, Kong Priamiusses Son af Trojanien, hvis Ejener hed Mar- colfus. Jo, den Historie kender jeg meget godt, for jeg deltog selv i samme Tog, under Navn af Chilian, og det var mig som....

Polichinel.

Tys, tys! Deres Phantasie er alt for levende!
— Nu vilde vi tage en anden beromit Mand af den gamle Historie. De kender jo nok Socrates?

Harlequin.

Ja!

Polichinel.

Nu, saa veed De ogsaa, hvad Endeligt han fik?

Harlequin.

Ja, han døde!

Polichinel.

Rigtigt, han blev domt tildøde; men paa hvad Maade?

Harlequin.

Paa en ganske besynderlig Maade.

Polichinel.

Ja, vistnok var den afvigende fra vores retslige Dødsmaader; han blev nemlig domt til at uddrikke....

Harlequin.

Han blev domt til at drikke.

Polichinel.

Til at drikke Skarn....

Harlequin.

Til at drikke Skarn.

Polichinel.

Til at drikke Skarntyde....

Harlequin.

Til at drikke Skarntyde....

Polichinel (gnaven.)

Aa! til at uddrikke Skarntydesaf....

Harlequin (falder ind.)

Til at uddrikke Skarntydesaften. Puh!

(terrer Sveden af sig.)

Polichinel.

Ganske rigtigt, han blev domt til at uddrikke Skarntydesaften. De veed jo nok, hvad Skarntyde er for en Plante?

Harlequin.

Ja, det er den Plante, hvorf vore Ynglinge paa Gaden gjøre sig Vibør.

Polichinel.

Ganske rigtigt! Lad os nu gaae til den nyere Historie, f. Ex. Danmarks. — — Kan De sige mig noget om Kong Knud den Store?

Harlequin.

Han var Konge i Danmark!

Polichinel.

Meget rigtigt; hvorfor fik han det Navn, Stor?

Harlequin.

Fordi han var — stor!

Polichinel.

Rigtigt, det var en stor Konge! Det var nu hans offentlige Liv. — Kjender De intet Dæk af hans private Liv, som viser, at han ogsaa der var stor? — Det staer i Malling. — De husker jo nok Historien ved Stranden. — Den begynder saaledes: Kongen gik engang til....

(Staer tilfældigvis med Haanden paa Stoleryggen.)

Harlequin antager det for et Tegn, og sværer hurtigt:

Kongen gik engang tilstols paa Stranden.

Polichinel.

Hm! Faktum er rigtigt; men Udtrykket er ikke fuldkommen adæquat. — Han satte sig da paa en Stol ved Stranden, og, da han havde siddet noget, hvad gjorde han saa?

Harlequin.

Saa stod han op.

Polichinel.

Rigtigt! han stod op, og sagde....

Harlequin.

Tag Stolen bort!

Polichinel.

Rigtigt! eg om Kronen?

Harlequin

Tag Kronen bort?

Polichinel.

Nigtigt! og hvorfor?

Harlequin.

Hvorfor? hvorfor? — fordi den var ham for tung.

Polichinel.

Nigtigt, den var ham for tung, og derfor henlagde han den paa Alstret i Winchester, og bar den aldrig efter den Dag. — Det kan være nok af Historien. Nu ville vi tage fat paa Philosophien. — Hvad er Sjælen?

Harlequin.

Det er noget, som er inden i os.

Polichinel.

Bene, hvor sidder den?

Harlequin (halv høit.)

Det veed jeg ikke.

Polichinel.

Tal kun høit! De siger, at De veed det ikke; det er fornuftigt svaret. Mange paa staae, at den sidder i Hjernen, andre at den sidder i Maven o. s. v.;

men Kloest gør Man i at svare: det veed jeg ikke, saa er Man vis paa, at Man ikke tager feil. Men apropos: min Lever og min Lunge sidde ogsaa inden i mig; hvorved skal jeg nu skelne dem fra Sjælen?

Harlequin.

Ih Hr. Professor, det er meget let. Min Lever og min Lunge kan raadne; det kan Sjælen ikke!

Polichinel.

Bravo! bravissimo! det er et ubedrageligt Kjendemærke! Hr. v. Harlequin, det er mig en Fornøjelse at maatte erklaere, at jeg finder Dem saa vel funderet i Philosophien, at det vilde være en Fornørrelse, at gjøre Dem flere Spørgsmaal i den. — Vi ville nu gaae over til de saa vigtige, saa saare vigtige Naturvidenskaber. — Kan De sige mig noget om Elephanten?

Harlequin.

Det er et stort Dyr; det lever om Sommeren i Dyrehauen; men, naar Dyrehaugstiden er forbi, trækker det til de varmere Lande.

Polichinel.

Nigtigt, det er et stort Dyr, som lever i de varmere Lande. — Er det et klogt Dyr?

Harlequin.

Ja forskrækkeligt!

Polichinel.

Kan De sige mig et Bevis derpaas?

Harlequin.

Den kan driske Brøndeviin!

Polichinel.

Ha, ha, ha, ha, ha! ja, det kan saamænd Klodrianer ogsaa gjøre! — Til hvad Klassen af Dyr hører det.

Harlequin.

Til — Amphibierne!

Polichinel.

Til Amphibierne? — Ja husk Dem om; hvad er et Amphibia?

Harlequin.

Amphibierne ere Dyr som kunne leve baade i Landet og paa Vandet.

Polichinel.

Ja, med en lille Forandring staar der saaledes i Valles Lærebog, og, naar De troer det, har De

fuldkommen Ret, for Elephanten svommer overmaade godt. Til Slutning blot endnu et Spørgsmaal af den mathematiske Geographie: hvormange ere Polerne, og hvad er deres Navn?

Harlequin.

Polen? er der noget?

Polichinel.

Jeg taler ikke her om salig Polen, men om Jordens tvende Poler.

Harlequin.

Naa dem? Ja, dem er der to af!

Polichinel.

Nigtigt, Sydpolen og Nordpolen. — Kan De sige mig, hvilken af dem der er den koldeste.

Harlequin (betunker sig lidt.)

Den, hvor der er mest Kuldestof!

Polichinel.

Nigtigt, og, da der nu er mest Ijs ved Sydpolen, saa er ogsaa.....

Harlequin.

Sydpolen den koldeste og Nordpolen den varmeste.

Polichinel.

Naa De figer, at Nordpolen er den varmeste,
saa mener De det dog vel i relativ Forstand?

Harlequin.

Ta det forstaer sig!

Polichinel.

Saa er det rigtigt, for Nordpolen er ogsaa dygtig
kold. Ta Isen kan jo deroppe blive saa gammel og
haard, at Man kan hugge den istykker, og brenne
den som det bedste Bøgebrenne. — Hvad er det for
en vild Nation, Man altid træffer paa deroppe ved
Nordpolen.

Harlequin.

En vild Nation?

Polichinel.

Gavist, som boer der baade Sommer og Vin-
ter. — Huse Dem om; det er et meget bekjendt
Navn. E... E...

Harlequin.

Aa, Englaenderne!

Polichinel.

Hm. De vilde nok sige Esquimoerne.

Harlequin.

Men Englaenderne boe der jo ogsaa baade Som-
mer og Winter?

Polichinel.

Det gior de jo rigtignok; men man kan dog
ikke juft saa lige henregne Englaenderne til de vilde
Nationer. (Vender sig til Assessorerne.) Mine Herrer!
jeg tænker, det kan være nok for idag?

(Assessorerne bukke. Polichinel reiser sig, og bukker for
Harlequin, som staer op, bukker, og blander sig
imellem Studenterne, som gratulerer ham &c.)

Polichinel (til Auditores.)

Ville De behage, at forholde Dem rolige et
Dieblik, medens vi censurerel

(Han og Assessorerne gaae frem paa Theatret.)

Polichinel.

Nu mine Herrer! hvad sige De om vor Can-
didat? — Han stikker sagtens ikke alt for dybt i
Tingene; men uvidende er han dog heller ikke. Og,
da han nu engang er bestemt til Hertugens Svi-
gerson, saa..... Naa, hvad siger De Hr. Exam-
inationsraad?

Første Assessor.

Jeg mener, — ja, jeg synes — jeg holder for,
(4*)

det kunde være passende, om vi gav ham — —
ikke sandt? hvad mener De Hr. Confrater?

Anden Assessor.

Jeg er af samme Mening som Hr. Overexamina-
tionsraaden.

Polichinel.

Nu, saa ere vi jo enige. — Min Mening er
da, at vi for Hertugens Skyld give ham bedste Char-
akter, og for vor egen Skyld sætte et Spørgs-
maalstegn til, som paa en fin Maade tilkjendegiver,
at Candidaten just ikke saa lige har fortjent, hvad
han har faaet. — Saaledes befodre vi det gemene
Bedste, og have vor Samvittighed in salvo. — Er
det ikke ogsaa Deres Mening mine Herrer?

Begge Assessorerne (i Munden paa hinanden.)

Jo!

Polichinel.

Altfaa er den Tag afgjort. Vil een af Dem
indføre Charakteren i Protocollen, medens jeg com-
plimenterer hans Durchlauchtighed.

(Den ene Assessor gaaer hen til Bordet, og skriver i Pro-
tocollen, den anden tilligemed Polichinel fører
Harlequin hen til Pantalon, som omfavner ham,
hvorpaa Alle forlade Scenen undtagen Pedellen og
Studenterne.)

Pedellen tager Protocollen, og gaaer frem paa Theatret, om-
ringet af Studenterne, der have sprunget over Skrankerne, og
nappe efter Protocollen ic.

Pedellen læser:

"Dorsdagen den 11te Mai 1837 var Hr. v.
Harlequin oppe til cosmopolitisk Examens, og er-
holdt i alle Rubrikker Charakteren laud med Spørgs.
Hans Hovedcharakteer bliver følgelig admissus cum
laude med Spørgs!

Mel. Latterchoret af Fægerbruden.

Første Student.

Broder! har du vel seet Mage!
Saadant Svar! ha Dod og Plage!
Var det ei partist? ha, ha! —
Süg, hvor sit han Landet fra?

Chor.

Ha ha ha ic.

Anden Student.

Ingenting idag du fatter!
Gift dig med en Hertugdatter!
Gaaer du til Examens, da —
Landet gaaer du let, ha, ha!

Chor.

Ha ha ha ic.

(Alle gaae bort under Latter.)

Syvende Scene.

Decorationen fra tredie Scene.

Stort Optog kommer ud fra Hertugens Pallads (Politibetjente, Musicanter, Riddere, Pager, den ene med Lovellesringen pga en蒲de, Pantalon og Columbine, Pierrot og Harlequin, Polichinel, de to Assessores, Pedellen, Hofdamer, Ridderglæde, — Pobel.) Naar Alt er i Orden, og Pantalon og Columbine have intagnet deres Scede, opfores følgende Cantate.

Mel. Vi sidde sammen, som vi kan bedst.

En Dame,

som overrækker Parret en Kurv med Blomster og et Par Duer
Fra Landets Moer jeg kommer her
Med en Present af Floras Spede,
Og i der Favnntag, hvad sidder der?
Symbol paa Livets bedste Glæde.
Den Glæde snapped Froken nof saa net;
Derfor vi alle blev om Hjertet let.
Du fikst en Mand,
Og vi paa Stand
Fik Haab om ogsaa een at fange.
Choret gjentager de sidste 3 Linier.

To Riddere,

som here et Kagehjerte paa deres Kaardespids'er.
Som dette Hjerte af Marsipan,
Hvert Ridderhjerte staaer i Lue.
Stor Skade fun, at De ikke kan
Den Illumination besue.
(De knæle, og overrække Hjarterne, som Harlequin og Columbine modtag, og strax begynde at gnadste paa.)
Og, som vi Hjarterne her legge ned,
Vi offerere vor Hengivenhed.

Modtag den huld!

Da perefuld
Af Glæde hoit vor Jubel lyder!

Pierrot.

Saa hoitdsfuldt imod himlens Blaa
Sig Folkejublen deligt svinger.
Dog Vennens Stemme og hores maa,
Mens Brudegaven her han bringer.

(Han forerer dem en lille Bugge. Columbine staaer Sine ned, Harlequin omfavner hende, og Pantalon truer spægdede med fingeren ad Pierrot.)

Det Menbel hyldser smaat om Fremtids Haab,
Naar Folket fal med et samdragtigt Naab,
Glad som idag
For Landets Sag
Loiale Stemme lyde lade!

(Naar Sangen er endt, reiser den hertugelige Famille sig, og gaaer frem paa Scenen saaledes, at Pantalon kommer i Midten.)

Pantalon.

Paa ure! jeg er vort! Jeg mægter knapt at tale!
Ja, omme Folkeser end boe i Fyrsters Sale.
Hjerteløste Dotter! Du vort fyrstelige Blod!
Du ødle Yngling, som Examen kækt bestod.
Læs i din Faders, læs udi din Fyrstes Blikke,
Hvad ei jeg sige kan for Glædens stærke Hikke.

(Glædestaarer trælle ham ned ad Kinderne; Pierrot rækker ham et Lommekortkæde paa en Tintallerken. Pantalon torrer sine Sine, leverer Torkledet tilbage, og vedbliver i sin Tale.)

Saa fikst min Dotter du da endelig en Mand!
Kurvesten er forbi, fryd dig, Slaraffenland!

(Han overleverer Columbine Ringen, som hun sætter paa
Harlequins Finger, hvorpaa de forlovede synke i hin-
dens Arme. Stort Tableau under Trompetstod og
Folkets Jubel.)

Pantalon.

Da jeg nu har faaet min Datter saa godt for-
søget, vil jeg tænke paa min egen Nolighed, for
 jeg begynder at blive kied af Regjeringsbyrderne. —
Hør, kjære Svigerson! Vil du have mit Hertug-
domme!

Harlequin.

Nei, hvad skulde jeg med det?

Pantalon.

Ja, det er sandt, det har ikke meget at be-
tyde, især saa sildigt paa Aftenen! — Men, — jeg
faaer en stor Tanke! — Jeg vil gjøre ligesom salig
— høisalig — Kong .... hvad var det nu, han hed?

Polichinel.

Nobocodonosor!

Pantalon.

Rigtigt! det var ham, der aad Græs. Ja,
det vil jeg ogsaa gjøre, NB. figurligt talt. Det
vil sige, jeg vil ligge paa Landet. (Til Folket.) Ja
— ja — jeg — resignerer! jeg resignerer!

(Uhyre Folkejubel.)

Tak Børn! tak! Nu kan jeg dog see, jeg er
elsket! — Ja, det vidste jeg da nok.

Slutningssang.

Mel. Det hedder en Aquisition.

Pantalon.

Min Hertugsts, min Hertugmagt,
Hermid jeg har Farvel da sagt
Af Klogfab maae I vide.
(Af pure Klogfab maae I vide.)
Thi selv for Konger det slog Klit,
Fordi de ei den Politik
Forstod, at pakke ind itide.
(Choret gjentager sidste de tre linier med en ubety-
delig Forandring, som: Ja selv for. &c.)

Pierrot.

At give Fyrster vise Raad
Maa være saare gavnlig Daad,
Og Statens Bedste fremme.
(Elig Daad maa Statens Bedste fremme.)
Der ogsaa grumme meget er,
Jeg har betenk at sige her;
Men an! der gik det mig ad Glemme!

Polichinel.

Mys lod min Viisdoms gyldne Ord
Mens Harlequin ved gronne Bord

Saaes efter Beiret snappe.

(Saaes angst efter Beiret snappe.)

Dog Alvorstads, om nok saa net,

Polichinel kun klæder flet!

Bort da Peruque og Doctorkappe!

(Han kaster Peruque og Doctorkappe ud af Coulissen og
gør et Polichinelbuk for Tilstuerne.)

Harlequin.

Min Spasetid nu er forbi,

Fedt Embede jeg smutter i;

Der Folk som jeg bør havne,

(Der Folk som jeg bør altid havne.)

(Tæller paa Fingrene.)

Pro primo: Land! — og Numer to: —

En fornem Kjæreste! — Jo, jo! —

Befordring kan jeg aldrig savne!

Columbine

(til publicum.)

Skjondt vel vi veed, De fasset har

Moralen, som i Stykket var,

Jeg dog endnu skal bede:

(Jeg dog endnu skal ydmygt bede;)

At Damerne, for bort De gaaer,

Vil love — at De ei iaat —

Vil — altfor mange Kurve sprede!

Mindfaget som gav fra Poul Skadhaugen 2³/₂-73
j. 6 1/1973. tilkoblet

Thorvaldsens Museums.
Smaastryk-Samling 1839.